

китѣ се разбѣгваха съ викъ, щомъ го забелязваха, че приближава къмъ тѣхъ. Гжскитѣ крѣкаха, а гжсоцитѣ съскаха и налитаха къмъ него, изпълнени съ ядъ и ужасъ. Една вечеръ ненадейно го нападна млада отелена крава, насмалко да го вдигне на рогата си. Вълчето отскочи и овреме се прикри между Кальовитѣ крака. Сякашъ разбра, че само той му е закрильникъ. Овчарьтъ го грабна радостно на ржце, издигна го и прикрепи на гърдитѣ си.

— Е, дивако, разбра ли сега, кой ти е най-вѣренъ приятель? Мирувай вече.

И вълчето наистина разбра. То издигна глава, дѣхна топълъ дѣхъ въ лицето на овчаря и като дете сврѣ глава подъ мишницата му. Овчарьтъ притисна топла буза до ушитѣ му, положи го долу и пристѣпи — вълчето тръгна довѣрчиво и покорно по стѣпкитѣ му.

Отъ този день между човѣка и звѣра бѣше сключена мълчалива и нераздѣлна дружба.

* * *

Презъ онази година есенъта настѣпи рано. Отъ северъ, презъ планината се спустнаха вѣтрове, пресрещнаха ги други отъ изтокъ, не по-малко студени, гората бързо пожълтѣ, отлетѣха птицитѣ на югъ, сви се въ полето посърналиятъ добитѣкъ. Стадата изкарваха на паша само денемъ, а ношуваха въ село, изъ кошаритѣ.

Кальо отваряше всѣка утринъ вратата на агъла и стадото само се насочваше къмъ полето, презъ широката порта. Той тръгваше бавно следъ овцетѣ, полюляванъ на кжситѣ си крака, метналъ дрѣновица презъ рамо, съ провесенъ на нея клашникъ. Кучетата го следваха сами — най-напредъ Каракачанътъ, задъ него помалкитѣ, а въ самитѣ крака на овчаря — вълчето. Сега Кальо извеждаше и него. Овцетѣ му попривикнаха, сжщо и по-младитѣ псета. Само Каракачанътъ още го гледаше накриво и се жбѣше. Но вълчето рѣдко отстѣпваше отъ овчаря: следѣше го по петитѣ, като сѣнка, на кж-